

A cula ad cor accedunt, cum tamen illis calor à corde suppetat? respondemus deesse facultatem, quæ etiam absq; substantia aliqua influit, tamen nequit à cerebro per nervos constrictos permeare, non secus atque solis radij, qui etiam absq; vehiculo aliquo descendunt, & illuminant, tamen corpora solida & densa nequeunt peruadere. Si præterea quispiam dubitet, quo pacto spiritus tenuissima alioqui substantia sursum, deorsum, & in oēs corporis partes feratur, rationem eam reddet, quam superius docuimus, de calidi nativi motu, & hanc addet peculiarem, quod sequatur motum subiecti: non enim solus spiritus mouetur, sed vna cum sanguine vniuerso, aut certe cum tenuiore, & mobiliore illius portione. Id quod timor, erubescencia, gaudium, risus, rigor in febribus & alia multa ostendunt: apparet enim spiritus non solus, sed vna cum humore subiecto prodire à corde, & ad illud contrahi. Perperam igitur asserunt Auerroes & alij Aristotelici, animam totam esse in toto, & totam in qualibet parte: nam sensitiva vis solū in cerebro, pulsandi verò in corde duntaxat originem habent, & ab illis fontibus in certa quadam instrumenta, & per illa in certas partes mittuntur. Sunt ergo animæ partes locis distinctæ, nec vna est pars, quæ omnia præstare possit: cor verò dici principium omnium facultatū, quoniam origo fit spiritus antea ex ipso etiam Aristotele refellimus, vbi docuimus aliud esse de origine facultatum, quæ de fonte spirituum differere, quia aliud est animæ facultas, aliud instrumentum, quo anima vitur. Ceterum afferere illi quidē possunt, spiritū genitū, & exeuntem à corde habere in se confusas oēs virtutes, sed nulla rōne docere possunt: vt enim antea probauimus, spiritus nullā in se facultatem animæ continet nec vehiculum est illarum, sed ipsius caloris, quo anima in corpore suam vim, & functiones exercet: nec ipse quidem spiritus ex eadem vi genitus, aliā formā in cerebro, aut alia parte induit, sed idē aptū, idoneūq; est ob calorem quē secū à corde ducit, vniuersis partibus, illarumq; actionibus instrumentū. frustra etiam illi agunt de generatione, & vi spiritus animalis: propterea quod nullus humōi spiritus est, qui in cerebro, aut corde, vel alia corporis parte cōficiatur, aut somni, vigiliæq; aut aliquarū actionū sit author: illud tamen perperam negant cerebrū eo quod frigidū sit, non posse spiritum, aut aliā rem gignere, & elaborare: quasi frigidum dicatur, quia in eo frigus præualeat: aut dicant illi, quæ māmæ partes glandulosæ & frigidae gignendi lac, & testes conficiendi semen vim obtineat, si nulla pars quæ frigida nuncupatur aliquid facere potest. Ex quibus quidem patet in quibus differat nostra hæc opinio ab aliorum sententia, qui hætenus de spiritibus aliquid memoriæ prodiderunt: nam cum Aristotele (vt arbitror) planè consentit: à Stoicis verò Galeno, & reliquis, qui eos sunt sequuti in multis discrepat: illi enim multos ponunt esse spiritus, forma, & natura distinctos, vnum ex diuinis corporibus: nos verò eo contempto qui in singulis membris est, de quo nulla est quæstio, vtpotē qui aerea sit portio, constituens vna cum alijs elementis corpus, dicimus vnicum esse influentē spiritū. ponunt illi suos spiritus non solū forma & natura, sed et vfu distinctos: vitalem enim vitalibus functionibus, animalē animalibus, naturalē naturalibus, ministrare, aliū præterea sensificū, aliū visorium, aliū auditorium, aliū gustatorium, alium denique proprium in singulis actionibus, mutuato nomine à facultatibus, quibus illi seruiunt esse dicunt: nos nullum ex his, sed vnicum ponimus, quem nativum nuncupamus: & eo modo quo calidum nativum diuidimus: illi rursus naturalem ex sanguine, vitalem ex naturali, animalē ex vitali gigni volunt: nos eum quem ponimus non ex alio spiritu, sed ex sanguine vniuerso, aut ex certis illius partibus, caloris vi, ut alios vapores, attolli putamus. Illi etiam ex aere suos procreant spiritus: nos verò aerem quidem putamus conferre ad temperiē, & odores fortē etiam ad illius incrementum: propriam tamen generationem, & continuam materiam ex sanguine suppetari. Illi vnum in corde, aliū in hepate, tertium in cerebro, & eum in varijs cerebri locis procreari statuunt: hunc nostrum in corde gigni asserimus. Credunt illi suos spiritus vehiculum esse facultatum, & eū qui à corde prodit, confusas in se habere vniuersas facultates: at nos arbitramur in spiritu nullam esse virtutem: nec alia quidem ratione conferre, nisi quod ille calidū insitum membris augeat, facultatesq; ipsas excitet, reddatq; aptas, amplioris caloris beneficio ad propria officia exercenda. Volunt illi suos spiritus etiam per nervos, diuersa & solida corpora ferri: nostrum arbitramur duntaxat per arterias tanquam per proprios canales, moueri, ac per illarum tunicas, & orificia vniuerso corpori distribui, & communicari. Tradunt illi spiritus ob loci naturam certam formam capere, ex qua nomen quoq; mutuetur, at nos eandē semper seruari formam, idemq; nomen, cæterū qualitates variari pro partium temperiē, & materia ex qua fiūt. Non uerentur illi asserere spiritus quosdam esse splendidos: cum nos arbitremur id fieri non posse magis in hoc nostro spiritu, quam in alio quocunque uapore. Fabulantur illi diuinos esse quosdam ex suis spiritibus: nos verò omnes ex nostris elementis procreari agnoscimus. Credunt vnum ex suis spiritibus animæ esse vestem, & propterea immortalem: sed rectius fortē dicent, animæ esse instrumentum, & illam immortalem quidem esse, ut quæ aliunde ueniat: spiritum uerò omnem expirare, & in aerem ambientem sibi congenerem euanescere. Atq; hæc quidem sufficiant de spiritibus: ex quibus non solum illa intelligi, sed etiam alia multa melius doceri poterunt, quippe cum nulla propemodū res sit in medicina, in qua non fiat mētio de his spiritibus. Sed postea quæ Auerrois, & aliorū opinionē de loco, in quo fiunt sōnus, & uigilia refellimus, docuimusq; nullū euidēs argumentū sumi in hæc re ex alicuius spiritus generatione, & usu, si placet, Galeni opinionē excutiamus.

Galeni